

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑΝΝΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

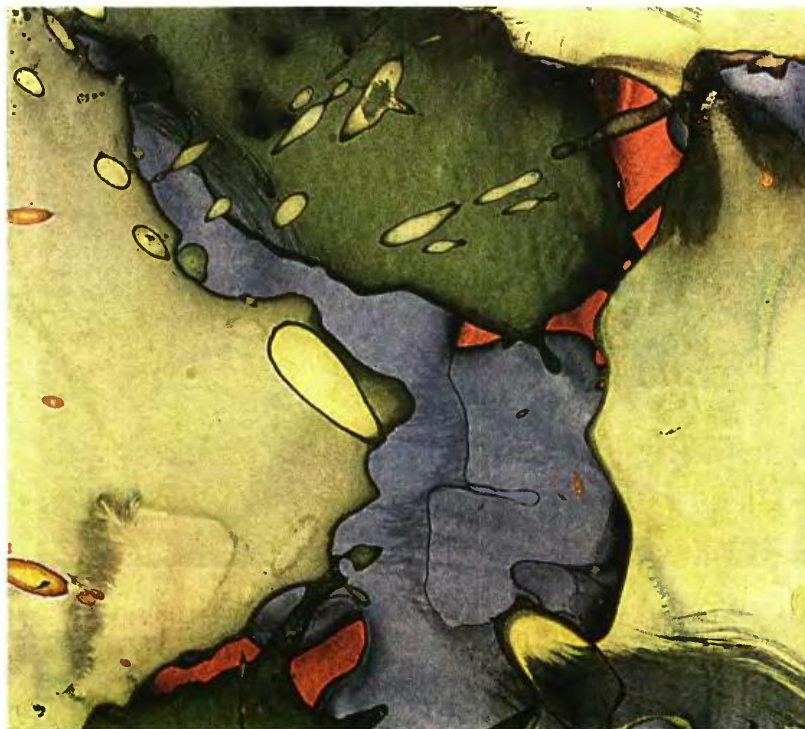
Η τέχνη έχει ανάγκη από μαστόρους, όχι από λόγια

Από τους ευγενείς μαστόρους της σύγχρονης εικαστικής δημιουργίας, ο Γιάννης Μιχαηλίδης ανοίγει διάπλατα νέους ζωγραφικούς χώρους, εκκινώντας από το βιβλιοπωλείο του Μορφωτικού Ιδρύματος Εθνικής Τραπέζης (Αμερικής 13). Προσφιλές για στέκι αγαπημένων καλλιτεχνών -έχουν εκθέσει παλιότερα οι Μαντζαβίνος, Καμπάνης, Χατζημικαήλης κ.ά.-, το βιβλιοπωλείο στέκεται ισότιμα δίπλα σε αίσθουσες τέχνης, χάρη στο κριτήριο του διευθυντή του Διονύση Καψάλη. Θυμάται το φιλότεχνο κοινό την αφιερωματική έκθεση για τον Μιχαηλίδη, που είχε οργανώσει πάλι το ΜΙΕΤ πριν από τρία χρόνια στο **μέγαρο Εϋνάρδου**. Κι αν εκεί κώρεσαν τέσσερις δεκαετίες καλλιτεχνικού έργου σε μια «χορταστική» έκθεση, την ίδια, ίσως, έκπληξη γνωρίζει κανείς στο βιβλιοπωλείο.

Ο στενόμακρος διάδρομος όπου έχουν τοποθετηθεί τα έργα παραπέμπει σε αυτό που ο σπουδαίος Νίκος Χουλιαράς είχε πει για το εργαστήρι του Μιχαηλίδη κάτω από την Ακρόπολη: βαθσοκάφος το είχε χαρακτηρίσει και με αυτό το αίσθημα αποκαλύπτονται τα έργα. Είναι σαν να κοιτάς από το παράθυρο του αεροπλάνου, μικρά πλαίσια που προσφέρουν πρωτόγνωρες απόψεις.

«Θέλησα να φτιάξω μια σειρά από κάρτες που να απεικονίζουν ωκεανούς, θάλασσες, νησιά, ακρωτήρια, ισθμούς... και μικρές κουκκίδες πόλεων και χωριών» λέει ο εικαστικός για τη σειρά που εκθέτει με τίτλο «Όμορα σχήματα». Με τη ρευστότητα του χρώματος πάνω στο χαρτί δημιουργεί περιγράμματα που σχηματίζουν όμορα κράτη, όμορα σχήματα, τοπία σε κάτοψη. Μια καινούργια, δικής του έμπνευσης ζωγραφική επιφάνεια που, παρά τη μικρή της διάσταση, εκπλήσσει για την ευρυχωρία που διαθέτει.

Τα σχήματα αυτά προκύπτουν από μια μεγάλη επιφάνεια, όπου ο Μιχαηλίδης βλέπει ζωγραφικές αξίες, κατά τόπους, σε ποικίλες εκδοχές και προχωρά σε μια κατάκτηση, δημιουργώντας έτσι μικρά αυτονομισμένα σχήματα, επικολημένα σε χαρτί Α4. «Την ώρα της δουλειάς αφήνω τον εαυτό μου ελεύθερο να βγάλει ό,τι βγάλει. Ολα ξεκινούν, λοιπόν, από

ένα τυχαίο γεγονός. Οι δικοί μου χάρτες τα έχουν όλα εκτός από σύνορα. Ορίζω το θέμα αφού έχει ολοκληρωθεί» εξηγεί κι αμέσως συμπληρώνει για το «τυχαίο» της διαδικασίας.

«Έχω μπει σε μια φάση της ζωής μου, που πρέπει να ξέρω πως όταν ξεκινώ να ζωγραφίσω κάτι, πρέπει να ξέρω γιατί το θέλω. Γίνεται απλώς για να είμαστε ενεργοί; Είναι "ανάγκη" να γίνει; Το χρειαζόμαστε και για ποιο λόγο; Πρέπει, λοιπόν, να βεβαιωθείς ότι αυτό το παιχνίδι που έχεις μπροστά σου είναι σοβαρό. Τότε κάνεις και μια υπέρβαση με ουσία: δεν είσαι να αυτός που το έχει φτιάξει, αλλά αυτός που κληρονομεί κάτι».

Τι επιτέλους είναι αυτοί οι «χάρτες»; «Δεν έχεις καν την πολυτέλεια κι εσύ που το 'φτιαξες να το περιγράψεις. Όταν λες τι παριστάνει αυτό που βλέπεις! Δεν μπορούμε ούτε εμείς οι ίδιοι να τα εξηγήσουμε. Μα δεν εξηγούνται τα έργα. Το έργο το καταλαβαίνει κάποιος κι από τους πόρους. Ή το αισθάνεται. Είναι πιο ωραίο όταν έρχεται κάποιος και σου λέει αυτό το έργο μου αρέσει, αλλά δεν ξέρω γιατί. Να πω και κάτι άλλο: η τέχνη έχει ανάγκη από μαστόρους, δεν έχει ανάγκη από λόγια πολλά. Αν υποχρεώνεις τον καλλιτέχνη να εξηγήσει πέντε πράγματα για το έργο, τότε αρχίζει και πέφτει στη δουλειά των θεωρητικών».

«Θέλησα να φτιάξω μια σειρά από κάρτες που να απεικονίζουν ωκεανούς, θάλασσες, νησιά, ακρωτήρια, ισθμούς... και μικρές κουκκίδες πόλεων και χωριών» λέει ο εικαστικός για τη σειρά που εκθέτει με τίτλο «Όμορα σχήματα»